

جلد اول از کتاب دویم من مجلدات نسخه‌های اولیه است

۶۳۴

كَالشَّوْهَبَتْ زُبُجَةَ الْمَرْفُقْ
جَدَرْفَ الْجَنَادِيَّةَ اَنَّ سَلَيْهُو
صَانِيَ الْحَدَيْدَ صَارِمَ دُرَوْقَ
يَوْمَ الْهَيَاجَ وَكُلَّ سَاعَهُ مُصَدِّلْ
بَلَهَ الْاَكْفَ كَانَهَا لَرْجَنْلَقْ
قُلَمَارَ نَلْجَفَهَا لَذَالْرَمَلَحَونْ
سَفِيَ بَحْرَوْعَ كَفِصَدِلَ دَاسَ الْشَّرَقْ
وَزَدِدَ وَبَجَولَ لَفَوَائِمَ اَبَلَقِ
عِنْدَهَا يَاجَ اُسُودَ دَلِمَلَقِ
خَنَّ الْعَالِيَهُ وَالْوَسِيجَ الْمَرْهَقِ
فِي الْحَرَبَانَ اللَّهَ خَيْرُ مُوَرَّقِ
مِنْهُ وَصَدُرَ الْضُّلُّسَ اَعْلَقِ
وَذِادَ عَالِكَرْهَيَهُ لَمَرْشِبِ
وَمَتَى يَرَأُ الْحَمَافَ فِيهَا نَعْقَ
فِي اَمْطَاعِ الْاَمْرَحَقُ مُصَدِّلَ
وَصِبَيْنَا مِنْ كِيلَذَالْرَمَرْقَ
كَفَرَوَ اَصْلَوْعَنْ بَسِيلَ الْمَقِيَّ

فِي كُلِّ سَاعَهُ مُخَطَّفُهُو لَهَا
بِيَضَاهَهُ حَكْمَهُ كَانَ هَيْرَهَا
جَدَلَ لَأَجْفَ بِهَا جَادَ مُهَنَّدَ
فَلِكَرْمَعَ التَّقَوَى قَكُونُ لَيَا سَهَا
لَيَهُ دَأْبَجَاهَمَ صَالِحَاهَا مَامَاتَهَا
نَصَلَ الشَّيْوَضَ دَافَهَهُ زَهَرَطَوْ
مَلَقَى الْعَدَ وَبَقِيَهُ مَلَمُومَهُ
وَبَعِيدَ لَلَّا عَدَ اَسْكَلَ وَعَلِصَ
هَدَهُ بَرْهَانَ كَانَ كَانَهُهُ
سَدَقَ بَعَاطُونَ الْكَلَاءَ حَوْلَمَ
اَعْزَزَهُهُ بَرِطَهَا لَعَدَ قِهَهَ
وَبَعِينَاهُ اللَّهُ الْعَزِيزُ بَقِيَّهُهَ
وَنَطِيعَ اَسَرَبَيْنَاهُ وَنَجِيَهُهَ
وَسَقَيَيْنَاهُ دَلِلَشَدَادِهَ مَاتَهَا
مَنْ يَتَبعَ قَوْلَ النَّبِيِّ فَإِنَّهُ
فَذِلَّكَ يَصْرُوا وَبَطَهُرُعَنَهَا
لَئَنَّ الَّذِينَ يَكِيدُونَ مُحَمَّداً

وقتی کعب بن اک حاضر خرث شد و عرض کرد بار رسول الله ماذا تزی فی الشیعر ؟ قالَ أَمْؤْزِنْ يَجْاهِدُ
بِسَیْفِهِ وَلِسَافِهِ همان کعب خواست کشوف دارد که رسول خدای را از نشاد شعر کرده است بناشد رسول خدا کی
وزیر خود چنانکه سلامان با شمشیر جهاد کنند و با زبان نیز تو اند نه زبان که از این را وضع داد و ازین شعر که کوید
حاجت سخنجه نه کی تغایر دهها فاین غلستان مخالف این غلستان

فَالَّذِي سُلْطَنٌ أَمْ حَكَمَ كَرَبَلَاءَ
أَوْ كَعْبَ عَلَى قَوْلَكَ هَذَا كَوْنَدَ جَامِعَتِي ازْقَبِيلَه دَوْسَ زَينَ شَرْكَب
چون اصْغَانَه نَوْدَنَه سَلَامَانِي كَرْفَتَنَدَ وَابِنَ شَرَرا درْقَحَ كَوْنَادَ كَرَه
فَضَيْلَنَامِنْ تَهَامَهَ كُلَّ وَنَرَ وَجَمِيعَهُمْ أَغْمَدَ كَالشُّيُوفَا

کعب را در او اخترع مر نور بصر برفت و نهایا شد و در زمان حکومت معاویه از جهان برفت و در سال چهارم از کریم خان
سیم هجری و مدت زندگانیش هشت سال دو هفت سال بود این شر را در غرفه بدرانشد کرد
آلا هنر این غسان عیا و دلم می‌لاید ارض خوب میریم من

وَنَجَّ أَقْلِيمَ سَبْعَهُ بَعْدَ أَنْ هَجَرَتْ رَسُولُهُ خَلَقَ الْأَنْتَارِ

۷۰

عَمَادٍ وَأَعْلَامٍ كَانَ فَنَاهَا
نَظَالُ بِهِ الْبَرْلُ الْمَدِيشُ رَجَاءً
بِهِ الْعَيْنُ وَالْأَرَامُ يَسِيرُ خَلْفَهُ
مُجَالِدًا نَاعِنْ دِينًا كُلُّ فِنَاهَةٍ
كَبَنْ الْكَدِ دِينَ شَرِبَاجِي حَنْ دِينًا عَنْ جَذْنَهَا أَوْرَدَهُ بُودْجُونْ بِرْرُسُولْ خَدَائِي سُرُوضْ دِشْفُورْ دِكْرُكُونْ
عَنْ دِينًا يَكُوزْ خَواهْ بُودْلا جَرْمْ كِعبَةِ كَبَنْ
وَلَانَا مَارِضِ الْخَوْفِ لَوْ كَانَ أَهْلَهَا
لَذَاجَاهْ مِنِنَارِكِبْ كَانَ قَوْلَهُ
فَهَمَاهَا هَمَاهُمْ النَّاسُ مَهَا يَكِيدُ نَا
وَفِينَا دَسُولْ اللَّهِ تَبَعُ أَمْرَهُ
مَدَلَى عَلَيْهِ الرُّوحُ مَعْنَدِهِ
ذُشَادِهِ فِيهَا نُدُّ وَقَصْدُ نَا
وَفَالَّرَسُولُ اللَّهِ كَبَدَ وَالنَا
وَكُونُوا كَنْ دَشِيرُ عَلَيْهِ تَقْرَبُهَا
وَلَكِنْ خُذُنْ وَالسِّيَا فَكُونْ دَوْكَلُ
وَتَحْنُ أَمَاسْ لَامَرِي لَقْنَلِهِ
جِلَادُ عَلِيِّيَّيْنِي حَوَدِثُ لَارِي
بِنُوا أَمَحْرَبْ لَانْفَبَا يَسِيرُ قَوْلَهُ

وَإِنْ شَرَراً دَأْبًا
أَبْحَسَ بِهِ لَادًا لِقَطْرَةٍ أَنْتَ
وَلَنَا أُنْفَاسٌ لِأَزْمَى الْقَنْبَلَ مُشَكَّةٌ
وَلَنَا لَنْفَرٌ أَصْبَقَ مِنْ فَعَ الْدَّمَ
وَلَدَنْكَاهُ الْمُعْلَبَنَ إِذَا اتَّخَذُوا
بِكُلِّ فَقْعَ حَامِيَ الْحَقِيقَةِ مَالِجَدِ
بِلَدُ وَدُونَ عَنْ جَبَابِرَمَ قَلْوَافِيمَ
فَسَابِلَ بَحِيجَ كَبِيرًا لِمَا لَقَيْتُهُمْ
إِذَا مَا خَرَجْتُمْ فَأَضْلِلُهُمْ وَأَمْلَأُهُمْ
وَغُولُوا فَكَلَّا نَاعِنْ بَلْطَجَ حَادِر

واین شهر را در غزوه ایشان نموده

جدول ازکتاب و دویم من مجلدات نسخه المتوافق

۱۷

وَكَسُودٌ سَبِيلٌ فَاجْمَعَ سَادَةُ
وَخَارِلُ الْأَمْرَ الْمَهِمَّ خَطَابَهُ
فَتَرَوْزُ أَبْوَابَ الْمَلْوَكِ رِكَابًا
وَقَوْنَيْجَبَ الْمَحَلَّ يَجْعَلُ مَالَهُ
بَاكِرَهُ لَدَنَهُ وَمَا مَا طَلَنَهُ

عده من حارث راحلا و ت دفعت این همیشه دیگر کون ساخت چنانکه از در شاه طاقت امت بهادراد نوشته و از صد
 مجلس بازم اینها زیارت نوبت پایان رواق آمد و سوکنه یاد کرد که هر کن شری بین رونق نشیده اتم فرمان گردانه هزار
 دینار خوبی که دیناری ده دینار است حائز اخطا آور دند و فرمودا میں بسلخ ہم سال دروجه تو مفرز است آنکه
 روی ہاما بخفر کرد و فرمود بر خیر و خشور و سبوع خوبی سرا قوت بسکن پس زبانه برخاست و گفت آلا آنفع صاحبا
 آیه‌ها ملکِ الْمَالِكُ الْمَالِكُ الْمَالِكُ عَطَاكُ وَالْأَرْضُ وَطَائِلَكَ وَالَّذِي فِدَائِكَ وَالْرَّبُّ وَمَائِلَكَ
 وَالْجَمْعُ وَحَامِلَكَ وَالْحَكَمُ وَزَرَاءَكَ وَالْعَلَيْهِ جَلْسَائِكَ وَالْمَقَادِيلُ سِيَادَكَ وَالْعَقْلُ شَعَارَكَ وَالْحَلْمُ
 دِنَارَكَ وَالْكَيْنَةُ بِهَارَكَ وَالْصِدْقُ رِدَائِكَ وَالْبَمْ خِدَائِكَ وَالْبَرُّ فَوَاسِلَكَ وَالْتَّحَاجَةُ ظَهَارَكَ
 وَالْجَمِيعَةُ بِطَائِلَكَ وَالْعُلُوِّ غَائِبَكَ وَاسْرَفُ الْأَبَاءُ أَبَاعِلَكَ وَأَظْهَرُ الْأَمْهَانِ أَمْهَانَكَ وَأَخْرَى الْتَّبَانِ
 أَبْنَائِكَ وَأَعْفَى الْتَّنَاءُ حَلَاثَكَ وَأَعْلَى الْبَنَاءِ بَنْيَانَكَ وَأَكْرَمُ الْأَجْدَادِ أَجْدَادَكَ وَأَفْضَلُ
 الْأَخْوَالِ أَخْوَالَكَ وَأَنْزَهَ الْحَدَائِقِ حَدَائِقَكَ وَأَعْذَبَ الْمَيَاوِيَّاتِ أَعْبَدَ قَوَابِدَكَ وَالْجَنِّ
 صَحَافِكَ وَالْشَّهَادُ دِيَامِلَكَ وَالْخُرُوطُمُ سَرَائِلَكَ وَالْأَبْكَارِ مُسَرَّبَاتِكَ وَالْجَنِّ وَفِنِيَّاتِكَ وَالشَّرَفِ
 سَاحِرِيَّهِ أَعْذَافِكَ وَالْذَّمِبُ عَطَايِلَكَ وَالْفُدُنُورِ مِنْ مَوْجَهِ إِيمَانِكَ وَالنَّصْرُ وَمَنْوَطُ مَأْبُوَابِكَ وَنِينَ
 فَوْلَكَ فِعْلَكَ وَطَحْطَحَ عَدُوكَ عَصْبَكَ وَهَرَمَ مَقَابِهِمْ مَشَهُدُكَ وَسَارَ فِي الْمَارِ عَدَكَ سَكَنَ
 بَارِجَ الْبَلَاءُ طَفْرُكَ آبْغَا خِرُوكَ ابنُ الْمُنْذِرِ الْمُنْجِي فَوَاللَّهِ لَفَعَالَ خَيْرٌ مِنْ وَجْهِهِ وَلَشَانَ الْكَنْ خَيْرٌ مِنْ
 يَمِينِهِ وَلَصَمْلَكَ خَيْرٌ مِنْ كَلَمِهِ وَلَأَمْلَكَ خَيْرٌ مِنْ أَبِيهِ وَلَخَدَمَكَ خَيْرٌ مِنْ عَلَيْهِ قَوْمٌ فَهُبَّ لِإِسْرَئِيلَ
 قَوْمٌ وَاسْتَرْهَنْ بِذِلِّكَ شَكْرِيَ فَانِكَ مِنْ أَشْرَافِ قَحْطَانَ وَأَنَّمِنْ سَرَفَاءَ عَدْنَانَ چُون
 سخن بیخا آور د عمر و بن حارث روی باکتری کرد که بر قرار سرشن با پی بود فقائی میثل ابن القریب قلمی مطلع
 المُلُوكَ وَمِثْلُ زِيَادَ قَلْبَيْنِ عَلَى الْمُلُوكِ یعنی مثلا حسان ذا بعکسی باید که در نمای پادشاهان سخن نظریم
 ذهن کرد با چکله همواره ملاطین غسانیا زرا با حسان رافقی خاص بود و هنکام عطا از اقران خود اختصاص داشت
 چنانکه هر من اخلاقی آنسکام که در خلاف خویش شکربر و مژده استاد جلدین ایهم که طریق ارتدا کرف
 ببر و مژده شفاف چنانکه در جامی خود مفهوم میشود سعید بن عامر را بدید و ازوی هال خسان را بر پرسید
 پاسخ داد که پرسیده شده است ذه بیان شده است جامه هزار دینار برای حسان عطا کرد و برویی پنهان
 خانه زر سرخ و گوئی اردیجان عطا کرد و فرمود اگر حسان را زده یافتنیست بلکه اگر زاده این کوت ابر قبر او
 استرد و کن و این زر را بهما کی شتر باز و از بھرا و نجھ بسکن لا جرم چون رسول باز مدینه رسید بسجد رسول خدا کی درآمد

دُوْلَاجِ اَقْلَمِ سِبْرَهِ بِعْدَ اَنْجَهَتْ رَسُولَ حَدَّا اَلِيْ زَانْجَانْ

۲۳

۶۴۳
د حسازاد پارکر د گفتای حسان جبله سمش هال نه همیکرد حسان دست فراپیش داشت د گفت عطا می ه را بازده
رسول گفت یا میں لفربعد این چه دانستی گفت من در جا هست این طوک را مدح کنم آنما ز نزد هر کس تمام من بیان این
مزقتی خواهیم کرد طلاقی در وحده من بدل فرموده اند پس آنرا نزد هتل را گرفت و سخنان جبله را اصلاح نمود گفت دوست داشتم
که صرده بودم و این هتل را بر قبر من کشیده بیان احتی این گفت و باز شد و این شعر بر اثر شادگرد

إِنَّ أَيْنَ حَفَنَةَ مِنْ بَقِيَّةِ مُعْشَرِ
لَهُ بَشِّئَىٰ إِلَيْهِمْ لَذَّهُورَتِهَا
بَعْضُهُ الْجَنَانُ وَلَا يَرَاهُ عِنْدَهُ
وَأَيْدِيهِ يَوْمًا فَصَرَبَ بَحْلَسِى

لَهُ نَعْلَمُهُمْ أَبَاوْهُمْ بِاللَّوْمِ
يَوْمًا وَلَا مُنْصَرِّفُوا بِالزَّوْمِ
لَا كَبْعَضٌ عَطَيَّةٌ لِلَّذْهُومِ
وَسَقَى فَرَّوْا نِيْمَانَ كَخُرْطُومِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَسُلْطَانِ الْجَنَّاتِ
کویند کس ز دیش رسول خدا را بجا گفت خست بعد اندیشی از زنگری دو نعم ابو سعیدان بن طارث بن عبد الجلیل است
غمروان عاصی چشمی از اصحاب عرض کردند پارسیل اندیش ابر الموئین علی علیه السلام افراطی نما ایشان را بجا پنهان کوید
فرمود آنها که رسول خدا برای اتفاق و شناخت نظرت کنند منعی نسبت اگر زبان نظرت فرمایند حمان گفت پار رسول اندیش
من از هر این کار مم فرمود چگونه چخو ز دیش خواهی کرد و عال آنکه من یکیش از ایشان نعم عرض کردند اما نزد موئی که آن خبر روند
کنند جدا خواهند گردند بزرگی اپورک شو ام اسب و نسب هر یکی که از تو مکوف دارد چه اپورک در علم انسان داشته باشد و جملی
تر اتفاق نداشت خواهد گرد پسر حمان نیز دیک اپورک آمد و با موز کاری او دوست از دشمنان برشاخت و دشمنان را بجا گفت
چنانکه بعضی هر قوم میتواد حدیث کنند که رسول خدا ای فرمود شعر حمان از انسان شعر گفت بهم مکن است و دیک دیگر
راه و طی مسافت از تزلیل پنزیل فرمود حمان چیزی عرض کرد دیک حاضر مم فران گردید از اشعار خوبش نیز نیست
کند و او شطری از اشعار خوبش هر ضر را باند فعال گذاشت اشک علیه همچوی پیغمبر فرمود این اشعار خود
و شناخت از زخم خدیگ کاری تراست وقتی خان آقا دک حمان بر جا هست از اصحاب رسول خدا ای اشعار خوبش
همچو ازاد و ایشان بر سر او سرور و شاهی مد شمشیر بپیرین احوال ماضی بود فرمود چونست که بر سر حمان انشار فرح و شاد
مدار پنهان اخز رسول خدا ای اشعاری شعر اورا دوست همداشت حمان را ملتحب شد خاطرا او آواره شد و بخوبی

أَفَأَمْ عَلَى عَهْدِ الْمُتَّقِيِّ وَهَذَا يَهُ
هُوَ الْفَارِسُ لِلشَّهْوَرِ وَالْمُطَلَّ لِلثَّدِيَّ
وَإِنَّ امْرَأَةً كَانَتْ صَفِيفَةً أَمْ هُ
لَمْنَ رَسُولُ اللَّهِ فَرِبِّيَ فَرِيَّهُ
فَكَوَكَرَهَهُ ذَبَّالَ الزَّهْرَى بِرَبِّهِ
شَانِقُوكَرِهِ مِنْ فَعَالِ عَمَائِرِ

بضمى اسما شعار خان و زايمى كتاب بهارك در زيل و قاع مرقوم افاد برنى از هر دانيمان سخن دوست تذكرة بنها يه
ابن فضيل زاده در مرح جبله الایم كه فضله او بشرح رفقه شاهزادگينه
لین الدار او حشمت بمعان
بین اعلالا الیم مولک عالم الحنان

جَلْدًا وَلِزَكْرَكَبْ دَوْتِيمْ مِنْ مُجَلَّدَاتْ نَانِخْ الْيَوْمَانِخْ

٤٠٤

فَسَكَّا فَقْصُورِ الدُّونِ
مَغْنِي قَبَائِلَ وَهَجَانِ
وَحُلُولِ عَظِيمَةِ الْأَرْكَانِ
بِوَمْ حَلَوَ لِكَارِبِ الْجَوَلَانِ
بِطِعَلَيْهَا مَحَاسِدُ الْكَانِ
وَلَا نَقْفَ خَنْظَلِ التَّيَانِ
الْدَّهْرِ وَحْقُ تَعَاقِبِ الْأَزْفَانِ
عِنْدَ ذِي الْثَّاجِ مَجَسِي مَكَانِ

وَرْجُوْمْ كُوِيدْ
وَصَلْحُ الْعَائِدَنِي الْفَسَادِ
بَعِيدَ مَا عَلِمْتُ مِنْ السَّدَادِ
مِنْ الْهَفَوْنَاتِ وَنُوكِ الْفَوَادِ
وَتَعَيِّي بَعْدُ عَنْ سُبْلِ السَّادِ
كَخِيزِي مَشْرَغُ فِي الرَّمَادِ
وَانَّ أَبَا لَثَمَنْ شَرَّ الْعِبَادِ
طِوالَ الدَّهْرِ هَا فَادَى لِمَنْادِ
تَنَاسِدُهَا الرَّوَافِ يَكْلِنَادِ
فَانَّ مَعَادَهُمْ شَرُّ الْعَادِ

در جو عیشه بن خدا کویده او بسیح مدینه خارت آورد و شران رسول خدا یار برآمد خاکم کمزوقه مفاد
سلیم غذاه فوارسِ المقداد
مجھا فشلو ما الی ماچ بدای
لذ تقدیون عنان کل جواد
و انجاشین محارم الاطواد
ونوب بالملکات و الاولاد
فی کل مفتر عطفن و داد
ایام ذی قرید و جوہ عباده

در روح رسول خدا کی کویده
قد و العرشِ همود و هدا هجد
من الرسیل و الاوام فی الاوصی

فَالْقُرْبَاتِ مِنْ بَلَاسَ قَدَارِيَا
فَعْفَا حَاسِمُ فَأَوْدِيَةِ الصَّفَرِ
مِلَكَ ذَارَ الْغَرَبِ بَعْدَ اِنْتِيْشِ
هَبَلَتِ اُمَّهُمْ وَفَدَهَبِلَهُمْ
بِجَهَنَّمَ الْجَادِيَةِ فِي نُقَبَ الْرَّ
لَمْ يَعْلَمَنَ بِالْمَغَافِرِ وَالْعَمَّعِ
ذَالَّ مَغَانِمَ الْجَفَنَةِ فِي
فَدَارَابِي هُنَالِخَ مَكِينِ

در جو عیشه بن خدا کویده او بسیح مدینه خارت آورد و شران رسول خدا یار برآمد خاکم کمزوقه مفاد
وَانَّ قَصْلَهُ فَاقَتَ عَائِدَتِي
وَلَنَّ تَقْسِلَ فَمَا الْفِتَّ الْأَ
وَمَلَقاًهُ عَلَى مَا كَانَ فِيهِ
مِنْ الْحَقِّ لَا يُعْيِي عَلَيْهِ
فَضِيمَ تَقُولُ لِي شَمِي لِشِيمَ
فَأَشَهَدُ أَنَّ أَمْكَ مِنْ بَغَايَا
فَلَنَّ أَنْتَ آهْجُو عَادِنِيَا
وَقَدْ صَارَتْ قَوَافِي مَاقِيلِيَا
فَعَنْجَيْ عَادِنْ وَبَنَوَابَيِهِ

در جو عیشه بن خدا کویده او بسیح مدینه خارت آورد و شران رسول خدا یار برآمد خاکم کمزوقه مفاد
هَلْ شَرَّ أَوْلَادَ الْفِيَطَةِ أَشَنَا
كَثَاثِيَّةَ وَكَانُوا حَفَنَلا
كُلُّا مِنَ الرَّهِيلِ الَّذِينَ لَوْنَكُمُ
كَلَاؤَ وَرَبَّ الْأَرْقَاصَاتِ الْمُفَيَّ
حَشْبَنِيلَ الْخَيْلَ فِي عَرَضَاتِكُمُ
ذَهْوَا بِكُلِّ مُقْلِصٍ وَطَمِيرَةٍ
كَانُوا بِدَارِ نَاعِيَنَ فَبَدِلُوا

در روح رسول خدا کی کویده
وَشَقَّ لَهُ مِنْ اسْهَهَ كَيْ بِحَلَهَ
بَنَتِي آفَا نَا بَعْدَ يَائِسٍ وَفَتْرَهَ

وَقَاعِدُهُمْ سَبِيعٌ بَلْ حَرَتْ رَسُولُهُ إِلَيْهِ مَا نَاهَمْ

٥٤٤

يَلْوَحُ كَالْأَخْضَابِ الْمُهَنْدِ
وَعَلَمَنَا الْإِسْلَامُ فَاللَّهُ يُحَمِّدُ
بِذَلِكَ مَا عَيْمَرْتُ فِي النَّارِ شَهَدَ
يَوْمَ الْهَا أَنْتَ أَعْلَى وَأَحَدَ
فَيَاكَ تَشَهَّدُ وَلَا يَأْتِي فَعْدُ
جِنَانٍ مِّنَ الْفَرَّادِ وَيُنَزِّلُهُ بِجَنَاحَ

فَأَسْوَى بِهِ الْجَامِسَلِيْرَ وَهَادِيَا
وَلَنْدَرِيْنَانَا وَكَسْرَجَتَةَ
وَأَنْتَ الْأَلَهُ الْمُحَقِّرَةِ وَجَائِفَةَ
بِالْكَسَّ وَبِالْأَنْثَامِ عَنْ قُولِيَا
لَكَ الْحَمْلُ وَالْعَمَادُ وَالْأَمْرُ كَلَهُ
لِأَنَّ ثَوَابَ اللَّهِ كُلُّ مُوْحِيدٍ

وَسَخَّرَتْ خَوْشِ دَاهِيَانْ بَرْسُولُ خَدْصَلْتَ تَرْطِيرَ آرْكُونْ
فَلَمَّا آتَى الْإِسْلَامَ كَانَ كَنَّ الْفَضْلُ
لِهَا بِأَيَّامِ مَضَتْ مَا لَهَا شَكْلُ
وَأَكْرَمَنَا بِاسْمِ مَضْيِي مَا لَهَا شَكْلُ
فَمَا عَدَ مِنْ خَيْرٍ فَمَوْعِي كَوَاهْلُ
يَلْبَسْ قَلْ مَعْرُوفَنَا إِبْدَأْ بَخْلُ
وَلَبَسْ عَلَى سُوا الْمِنْعَدِهِمْ بَخْلُ
تَخْلُلَ لَا عَرْمَ عَلَيْهِ وَلَا خَدْلَ
أَهْ مَا شَوَّى فِيَّ الْكَرَمَهُ وَالْبَدَهُ
نَحْكَمُهُمْ عَدْلَ وَقَوْلُهُمْ فَضْلَ
فَحَرْبُهُمْ حَوْفَ وَسِلْهُمْ سَهَلَ
وَمَنْ غَسَلَهُ مِنْ جَنَابَهُ يَارَلْ

وَكَامِلُوكَنَا النَّاسِ قَلْ مُحَمَّدَ
وَأَكْرَمَنَا اللَّهُ الَّذِي لَيْسَ بِهِ
يَنْصُو الْأَلَهُ وَالْشَّقِيقَيْنِ
أَوْلَادَنَ قَوْيِي خَيْرُ قَوْمِ بَاسِهِمْ
بُرْقَونْ بِالْمَعْرُوفِ مَعْرُوفَنَقْنَجَ
إِذَا أَخْبَطُو الْرَّيْخَسُو فِي نَدِيَتِهِمْ
وَحَامِلُهُمْ فَافِي كُلِّ حَمَالَهُ
وَجَارُهُمْ فِيهِمْ بَعْلَيَا وَبَدِينَهُ
وَفَاثَلَهُمْ بِالْحَقِّ أَوْلَ فَاثِلَ
إِذَا حَارَبُوا أَوْسَالَمُو الْمُبَيَّهُوا
وَمِنْتَا أَمِينُ الْمُسْلِمِيَّنَ حَيَا نَهُ

وَرَمْزِيَّهُ حَمْرَهُ بْنُ عَبْدِ الْمُطَبِّعِ

بَعْدَكَ صَوْبُ الْمُسْتَلِ الْهَاطِلِ
بَمْدَفَعَ الرَّوْحَاءِ فِي حَائِلِ
لَمْ فَدِرِ مَا مَرْجُوْعَةَ الشَّائِلِ
وَأَبْكَ عَلَى حَمْزَةَ ذِي التَّائِلِ
غَيْرَ أَهْ فِي ذِي لِسْنَةِ الْأَبْرِيلِ
كَالْلَّيْنِ فِي غَامِيَةِ الْبَاسِلِ
لَقَبِيرَهُ وَنَحْنُ الْمُحَقِّقَ بِالْأَطْلِلِ
شَكَنْ مَدَى الْوَحْشَيِنِ قَانِلِ
مَطْرَوَهُ مَارِيَهُ الْعَامِلِ
وَأَسْوَدَ نُورُ الْقَرَرِ الْكَامِلِ

هَلْ تَعْرِفُ الدَّارَعَفَنِي سَهْلَهُ
بَيْنَ السَّرَّادِيجِ فَادْمَانَهُ
سَكَلَنَهُ عَنْ ذَالِكَ فَاسْتَجَتْ
دَعَعَنَكَ فَارَأْكَمْهُ مَفَارِقَهُ
الْمَالِيِّ الْبَرِّ لِذَا اعْصَفَ
وَالْلَّادِيِّ الْخَلِيلِ إِذَا افْجَعَ
أَبْيَضُ فِي الدَّرَوَهُ مِنْ مَا شَيْمَ
مَا شَهِيدَ بَيْنَ أَمْتَاجِكَ
لَأَنَّ لَهُمْ غَوْدِرَهُ فِي الْهَهُ
أَنْظَلَتِ الْأَرْضُ لِفَقْدَانِهِ

جسل أول از كتاب دو قسم مجلدات نسخ الموارث

٤٤٦

عَالِيَّهُ مُكْرِمَةُ الْتَّاجِدِ
مِنْ كُلِّ أَمْرٍ بَيْنَنَا فَإِذَا
كَفَرَ بِكَبِيرٍ بِالْوَالِيٍّ وَلَا أَخْذَلَ
دَمْعًا وَأَذْرِيَّ مَعَةَ الْقَاتِلِ
بِالْقَيْفِ تَحْتَ الرَّهْبَجِ الْحَافِلِ
مِنْ كُلِّ عَابٍ فَلْبُهُ جَاهِلِ
نَعْمَ وَزِرَّ الْفَارِسِ الْحَامِلِ

دِرْ شِيه جَنْجِنْ بْنِ طَالِبِ عِيمَا إِسْلَامِ كُوبِ
حِبَّالْ شَيْئِي عَلَى الْبَرِّيَّةِ كُلِّهَا
مِنْ الْحِلَادِ لِدَعِيِّ الْعَقَابِ طَلَّهَا
يَوْمًا وَانْهَى الْتَّرَاحَ وَعَلَيْهَا
خَيْرُ الْبَرِّيَّةِ كُلِّهَا وَأَجْلِهَا
وَأَغْرِيَهَا مِنْ تَلِيَّهَا وَأَذَلِهَا
كِذَبَّاً وَأَغْمَرَهَا نَدَىًّا أَفْلَهَا
فَضْلًا وَابْدَلَهَا نَدَىًّا أَدْهَلَهَا
شَرْ بَعْدَنَ الْبَرِّيَّةِ جُلِّهَا

وَبَنَا كَفَامَ دَعَائِمَ إِسْلَامِ
وَأَغْزَى مَا يَالْفَهْبِ وَالْأَفْدَامِ
فِيهِ أَجْاهِمَ عَنْ قَرَاجِ الْهَامِ
بَصَرَ بَعْضَ إِسْلَامِ وَالْحَكَامِ
قَهْمَ الْعَرْكَ لَيْسَ كَالْأَفْسَامِ
وَنِظَامَهَا وَزِمامَ كُلِّ فِنَاءِ
وَالضَّارِبُونَ حَوَادِثَ الْأَيَّامِ
وَالثَّاقِصُونَ مِنْ أَيَّا الْأَيَّامِ
عَثَا وَأَهْلَ الْعِزَّةِ الْأَزْلَامِ
يَوْمَ الْمَرْنَنَ تَحْاجِرُ وَرُوَامِ
وَجَهُودُ مَا يَعْرُوفُ لِلْمَعْنَامِ
وَنَقِيمُ دَارِنَ الْأَصْنَدِ الْقَنَامِ

صَلَى عَلَيْنَا اللَّهُ فِي جَنَّتِهِ
كَافَرَى حَمْرَةَ حِرَّازَالْأَنَّا
وَكَانَ فِي الْإِسْلَامِ ذَانِدُرَهُ
لَا نَفْرَجَى يَا هِنْدُ وَاسْجِلِي
وَأَبْكَى عَلَى عَنْبَهَ لِذَقَطَهُ
أَذْخَرَ فِي مَشِيقَهِ مِنْ كُنْدَهُ
عَدَّاهُ جَبَرِيلُ وَزِرْؤُلَهُ

دِرْ شِيه جَنْجِنْ بْنِ طَالِبِ عِيمَا إِسْلَامِ كُوبِ
وَلَقَدْ بَكَتْ وَعَزَّزَ الْجَهَنَّمَ
وَلَقَدْ جَرَعَتْ وَقَانَ أَذْفَعَهُ
بِالْبَرِّيَّينَ نَسْلَنَنْ أَعْمَادَهَا
بَعْدَابِنْ فَاطِمَةَ الْمَبَارِكِيَّةِ
زَرْهُ وَأَكْرَمَهَا جَيْعَانَهُ
لِلْحَقِيقَينَ بَوْبُ عَيْرَ بَخَنَلِ
فَحَشَّا وَأَكْرَهَهَا إِذَا مَا يَجْتَهَ
فِي الْجَنَّرِ بَعْدَ مُحَمَّدَ لِلْأَشْبَهِ

دِرْ مَفَاضَرَتْ دِيْمَانْ غُوشِنْ
اللهُ أَكْرَمَ سَابِقَنْ صِرْنَيَّهِ
وَبَنَا أَعْزَزَنَيَّهِ وَسِكَنَاهِ
فِي كُلِّ بَعْرَلِيَّتْ بَلِرِ سِيُوفُنَا
بَرْ قَدْ نَاجِنْ بَادِيَّهِ أَبِيَا سَنَا
بَيْنَلُو عَلِيَّا النُّورِ فِيهَا مُحَكَّمَا
لَنْجُنَ الْجَيَّارِ مِنَ الْبَرِّيَّةِ كُلِّهَا
أَخْتَلُو عَسْنَا وَأَغْرَيَهَا كُلِّ مَسِيَّهِ
وَأَبْرَسُونَ قُوَّا الْأَمُورِ بَغْرَهُمْ
سَائِلَلِيَّا كَرِبَ وَسَائِلَلِيَّهُ
وَاسْقَلَذَ دَوَى الْأَنَابِرِ مِنْ فَلَمِهِ
لِلْأَنْفَنَهُ مِنْ أَرَدَنَامَنَغَهُ
وَبَرْ دَنَادِيَّهَا الْجَهَنَّمَ سِيُوفُنَا

وَحْيَانُ أَفَالِيمْ سَبْعَةَ بَعْدَ زَهْرَتْ رَسُولِ خَدَّا إِلَى اِنْتَمازِهِ

٤٤٧

مَا زَالَ وَقَعْ سُبُوقَنَا وَرِغْنَا
حَتَّى تَرَكَ الْأَرْضَ سَهْلَنَا
فَلَئِنْ فَخَرَثْ بِمِنْ لِشْ قَدِيمَهِ

دَرْجَورِ بَعْيَهِ بْنِ اِسْحَارِثْ بْنِ عَبْدِ الْهَلْبِ وَرِغْلَهِ

أَنِّي مُصَبِّبُ الْعَظَمَانِ لِرَافِعَهِ
لَقَرَأَ الْأَمَاءِ غَرَادِ الْجَاهِ لِرَافِعَهِ
فَكَانَهُ غَصْبَانِ مَالِ الْجَاهِ
وَالْلَوْمَ أَصْبَحَ ثَوِيلَ الْأَطْبَعِ
شَيْعَ الْجَاهِ وَأَصْبَحَ أَمْرَ الْمُصْبِعِ
وَكَفَاكَ أَهْلَكَ كَالِ الْوَرَاجِ
إِيْرَقَلْقَلَ فِي حَرَقَ لِرَصْبَلَهِ

أَلْيَغَ دَبَيْعَهِ وَأَنِّي اِمَّهَ نَوْفَلَا
وَكَانَقَ دَيْبَالُ قَوْمَ ضَيْعَمَ
غَرَثَ خَلِيلَهُ وَأَرْمَلَ لَيْلَهُ
إِنَّ الْجَاهَةَ وَالْمَغَالَ وَالْجَاهَا
قَوْمُ لِذَانَطَنَ الْجَاهَا فَادِيَهُمَ
أَجَهَوْتَ حَمَّةَ آنَ تَوْقِي صَابِرَا
فَلَبَنِسَ مَا فَاقَلَتْ يَوْمَ لَقَيْتَنَا

دَرْجَوْ بُو سَفِيَانَ بْنَ حَرْبِ كَوِيدَ

عَدَا أَهْلَ حِصْنِي الْجَاهِ لِجَاهِ
كَادَ هِشَامَ بْنَ الْوَلِيدِ شَاهِهَ
فَصَنَوْتَ طَرَامِهَ فَأَصْبَحَ عَادِيَا
فَلَوْآنَ أَشْيَا خَابِدِ شَهُودَهُ
فَهَامَنَعَ الْعِيرُ الْفَرِطُ وَادِمَارَهُ

دَرْجَوْ لَوْلَهِ كَوِيدَ

سَيْعَلُوبَهَا الدَّهِيَّ إِنَّكَ لَنَهَا
وَحِيدَهُ طَاوَعَتْ الْمَهَنَ الصَّاهِيَّا
وَفِي تِسْرِهِنَاهِمْ سَعَطَهَا
وَعَادَهُ لَجَاهِهِنَاهِمْ فَلَعَعَهَا

أَبَاهَبَ أَلْيَغَ بَانَ حَمَّهَدَا
وَأَنِّي كَنَتْ قَذَكَتَهَهُ وَحَدَّلَهُ
وَلَوْكَنَتْ حَرَلَهُ دَوْمَهُ هَاهِشِمَ
سَهَتْ هَاهِشِمَ لَمِكَهَهَهُ دَلِيلَهُ

عبد الله بن رواحة بن عقبة بن مردبيس بن عمرو بن مردبيس بن عبد الله بن عقبة بن الحارث
الأنصارى، الخزرى، الصحابى البدرى است كنیتى ابا محمد وبر واشقى ابو رواحة است وبصى ابو عمرو كنیته اندیم
ادر او كېشە دختر و اقدىن عمر و الاتىنها پە خەزىجىيە است كېتىن از ئۇچىقە بىنى يىلىدە ئىقىبەست در ئامىت غۇۋات مازام
ركاب رسول خدايى بود چاڭىز قەھىئى او واما رت او در غۇۋە سوتە درىن كىتاب سېدارك شەروح اقىاد و اوئىسىن بىرەن
حضرت رسول ئى قال دَسُولُ اللَّهِ يَعْلَمُ عَبْدَ اللَّهِ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ دَوَاحَهَ عَبْدَ اللَّهِ كَوِيدَ وَقَى دَرْسِجَدَ سُولَتَ
دَرَادَم وَفَرَانَ رَفَقَ تَانَشَتَمَ قَفَالَ لَيْ كَيْفَ تَقُولُ التَّسْمَرَ قَلَّا أَنْظَرَ فِيهِ ثَمَّ أَقْوَلَ قَالَ عَلَيْكَ
بِالْشَّرِيكَيْنَ ذِرْسُورْ كَوِيدَ شَعْرِيْسِ كَوِيدَ عَرْضَ كَرْدَمَ كَمْ كَشَتَ مِنْ اِنْدِيْسِمَ كَهَابَهَهُ كَمْ دَرْسُورْ دَانَجَاهِي شَكَرِينَ دَتَ

عبد الله بن
رواحة

جسله اول از کتاب دویم من مجلدات نسخه تیوانج

۴۴۰

ما زکراین شعر فرمد

اَنْ لَفَرَسَتْ فِيْكَ الْحَرَأَعْرُفَةُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا إِنْ خَانَقَهُ
آتَى النَّبِيِّ وَمَنْ حَجَّمْ شَعَاعَهُ يَوْمَ الْحِجَّةِ فَهَذَا يَوْمُ الْفَلَكِ
فَبَدَّلَ اللَّهُ مَا أَنْكَمَ حَسَنٌ كَالْمُشَلِّينَ وَنَصَرَ كَالْذِي قُوِّيَ

فَهَذَا سُوْلَ اللَّهِ وَاتَّبَعَنَّكَ اللَّهُ يَاسِيْدِ لِتَغْوِيْرِ سُوْلَ خَدَا اوْ رَبِّيْدِ اَسْعَرَهُ مُقْبَسَ ساخت و بعد اندیش روایه باشد
الدرداء از جانب ما در برادر است و نغان بن پیر خواهرزاده اوست و از عادات بعد اندیش بود که چون از خانه خود راه
پیرون شد دور گفت نماز کرد اشت و پون بخانه باز آمد هم دور گفت نماز کرد اشت و اینست راه کراز دست کلا
کویند وقتی زوج عبدالسید با شوره در آویخت و گفت اینک با جاریه هم بترشدی و با او در میختی عبدالله که خاشا
که من با جاریه هم بترشم گفت اکر راست کوئی کلمه چند از قران فرمودیم چنان که نتوان و ایستادی
کرد عبد اندیش این کلام با هم تویی خواهی

وَلَنَّ الْمُنْهَى قَوْقَ الْمَاء طَافَا وَفَوْقَ الْعَرْشِ قِبْلَ الْعَالَمِينَ

زدن گفت آیتی بر این سخن فرمود کن عبد اندیش این پیغام - این انتشار میکنی

وَتَحْمِلُهُ مَلَائِكَةٌ وَكَرَامٌ مَلَائِكَةٌ أَلَا لِمُقْرَبَنَا

زدن گفت سخن بر هستی کردی همانا چشم من خطا کرد پس عبد اندیش سخنی را میگفت پیغمبر تمیم فرمود و خدا
آهادا کیکش دیگر زوجه عبد اندیش از خواب آنکه شد و عبد اندیش را در کنار خود نیافت پس زبر خواب پر پن و عذر نهاد
و ثاق دیگر یافت که بر سکم جاری شسته بود پس با آمد و صریح بدست کرد و مردی گفت نمود عبد اندیش از زرده جاری پیرون شد
و گفت از بزر چه داشت زده و آشنه خاطری گفت با جاریه مصاجعت و مخالطت کردی گفت هر کزین نکردم
زدن گفت اینک خود معاینه کردم عبد اندیش گفت چشم تو خطا کرد تو خود داشته که رسول خدا ای خنی فرمود و هنک
کسری جنبات قرائت قران نکند گفت چنین است اکر راست کوئی از قران سخنی قرأت کن عبد اندیش گفت

اَنْتَمَا مَا رَسُولُ اللَّهِ يَنْلُو كِنَابَهُ كَالْأَحَمَّ شَهُو وَمِنَ الصُّبْحِ سَاطِعٌ

اَنِي بِالْهُدَى بَعْدَ الْعَوْقَلُوْنَا بِهِ مُؤْنَثٌ اِنَّ مَا فَالَّوْلَ وَافِعٌ

بَيْتُ بُجَاجِيْنِ جَنَبَهُ عَنْ قَرَائِيْهِ لَذَا اشْفَلَتْ بِالْكَافِرِنَا لَظِلْلَهُ

گفت راست کنی چشم من دروغ گفت پس صحکا عبد اندیش سخنی رسول خدا این
سخن دید که نواحی جهاد بارگش و بدارش این شعر را از مقولات عبد اندیش کرد و خود ایوب سیان فکوهش او کوید

لِيَعْاِدِهِ صِدْقًا وَمَا كَانَ وَلِيْفًا

لَأْتَ ذَمِيْمًا وَلَفَقَدْ تَلَوَّلَيَا

وَعَمَرَ وَإِنَّا جَهَلْ رَكَنَاهُ مَا وَيَا

وَأَمْرَكَهُ وَالشَّقِّيْهُ الَّذِي كَانَ غَاوِيَا

فَلَمَّا لَرَسُولَ اللَّهِ أَشْأَهَ مَالِيَا

وَعِدْنَا أَمَاسِيَانَ بَدَرَ أَفَلَمْ يَجِدْ

رَبِّيْهِ وَأَقْسِمَ لَوْ وَأَفْتَنَا وَلَقَيْتَنَا

رَنَّكَاهِيَهُ أَوْ صَالَ عَنْبَهُ مَا وَيَا

وَعَصَيْتَمْ رَسُولَ اللَّهِ فِي لَدِيْنِكَ

فَإِنِّي وَانِّي عَنْقَمُونِ لَقَائِلَهُ

وَيَأْتِيَكُم مِّنْ بَعْدِ ازْجَهَرَتْ رُسُولُنَا إِلَيْنَا مَنْ أَنْتُمْ

5

آنرا ذکر کرد و رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم این دو احادیث را مأمور بضرایی نموده بیان کرد: عبده اند ایشان را وداع کفت مسلمانان بر پیشنهادی کنسته در ذکر کراوه لیتانا ایشان عبده اند در پایان خدیجه دین کو رسخ کرد.

این شهر را تزیین خواهی فرماد

حَلَّنَا الْجَنَّلَ مِنْ أَجَامِ قُرْبَجِ
فَرَحَّنَا بِالْجَيَادِ مُسَوَّمَاتٍ
فَلَأَوَّلِي لَنَائِهَا جَنِيدًا
وَفَقَدَاهُ أَعْيُنُهُمْ فَيَانِقَ
بِذِي بَحْرٍ كَانَ الْبَيْضَ فِيهِ

بعضی از اسعار عبد العذر را که در زیارت استانی او نگارش مانعه بستگار نمپرداز و این شعر نیز اور است

وَكَذَا كَذَّبَ سَادَ الْيَقُولُ مُحَمَّدٌ
كُلَّ أَنَامِ دُكَانَ الْجُرُونَتِيلٍ

کعب بن زیر شاعر رسول

و دیگر از شعرای رسول خدای کعب بن زہیر بن ابی سلمی است و ما شرح حال او را و اشعار او را و شرح حال پدر او
زهیر را و ایمان آورد و اور ابر رسول خد حصل اند علیه و آله در قصه فتح مکه مرقوم داشتیم دیگر از شعرای رسول
خدا بیکم زهیر بن ابی سلمی است و ما قصه اسلام او را و خشم کفر نتن برادرش کعب بن زهیر را برا و و اشعاری که دیگر بر را
لامست کردند و بهم فوستادند هاین کتاب مرقوم داشتیم دیگر بیکار بپسر دارد دیگر از هنر دم که در شمار شعرای
رسول خدا بحاب میرود لبیده هامریت و کنیت ابو عیین است ہولیدن ربیعه بن الک بن جنبر بن کلاب
ابن ربیعه بن عامر بن صحمه بن معویه بن مکنون ہوازن بن منصور بن هنگامه بن حضه بن حسین بن غیلان بن مضر
الصحابی و اواز صفتادید شعرای عرب است و از طبقه ماله بیمار میرود و از شمار مختریتیں است که هم ادراک نداشت
نمود و هم تشریف اسلام را فته مردمی سچان و جواد بود و از قرون شاعری دندگر و ایام عرب و ذکر مراثی از اقوان خود
قصب الشیق را بود و با بعضی از قصهای او را در نزد نغان بن منذر و مناظره چهار چاه او را با پیغام زما و در حمله
دویم از کتاب اول مرقوم داشتیم و چنان ذکر اسلام او را بین پیش تقدیم کردند و قی لبید سفر کرد که ده سال
ولید بن عقبه امدادت کو زد داشت و لبید را و و قدح بزرگ بود که هر صبح و شام قوم خود را در مسجد بدان طلاق مسخر نماید
بکروز و لبید بن عقبه در فرار بپر خشمی و غافل بزرگ افتد که هی ساطع بیکشتن گفت خدا و مرحمت کند انگریز را که از قبیله
کندجیان دودار مطبخ جودا و سنت و از طبری زیرآمد و صد شریزد گیب لبید چه کرد و این غرائب اشاره کرد و بعده شفعته

ادیٰ نجاد پنجشہر سفرنامہ

لِجَنْدَهُ لِغَرْبَهُ الْوَجْهِهِ اَبْيَضُ عَالِمَتِي
لِهَمْ دِبَابَهُ بَلْعَلْيَهُ وَذَاهَبَهُ الْحَكَمَهُ سَكَافَهُهُ

علاء الدين والآراء المعاصرة

جلد اول از کتاب دویم من مجلدات ناسخ التوانع

۶۵

بِحَمْرَةِ الْكُوْمِ لَذَ سَجَنَ عَلَيْهِ دُبُولٌ صَبَّاجٌ حَارِبٌ لَّا كَفِيلٌ

ون ای شعر و متر میشد آورده در خوشیش اطلب داشت و فرمود اشعار ولید بن عقبه را پاسخ بکوی چشک نفت او بر ما فرض آمد این شعر را ذخیره کرد اشاد کرد

لَدَاهَبَتْ رِبَاحٌ أَنِي عَقْبَلْ دَعَوْنَا عِنْدَ هَبَتِهَا الْوَلِيدًا
أَعَانَ عَلَى مُرْقَبِهِ لَبَيْدًا
عَلَيْهَا مِنْ بَقِيَّهَا مُعْوَدًا
خَرَقَاهَا وَأَطْعَنَاهَا التَّرْمِيدًا
فَعُدَانَ الْكَبَرِيَّةِ لَهُ مَعَادٌ وَظَفَنِي يَانِي دَوَانَ يَعْوَدَا

اید کفت نیک پاسخ کردی اگرند در طلب و طمع زیادی بودی کفت اگر از برای مردم بازاری انجواب کنتم بطرق مطبع و بسیر قلم کفر ایبد بن عقبه از جمله ملوک است و طلب زیادی عطا از طوک نوعی ارادی باشد لبید کفت این عذری که بر زبان شد می کند که از ترا محفوظ داشت و اینکه لبید پاسخ ولید را با ذخر کرد اش از هبر آن بود که چون سلامانی کفت کمتر داشت شعر کفت خاکزد و قمی عمر بن الخطاب بمعیروں شعبه که از جانب او امارت کوفه داشت رقم کرد که آن استنسیل می عیند لک من شعر ام مصیر لد ما قالوا فی الْإِسْلَامِ می از شعر هر که در کوفه باشد فران کتن شری در اسلام انسان میکند پس بوسی هن میفرست میرکرس بوسی غلب عجلی و سداد و از اوسخ خواست اغلب کفت

لَقَدْ طَلَبَتْ هَبَتِنَا مَوْجُودًا أَرْجَزَ أَرْجُدًا مَقْبِدًا

هر چه از قصیده و زجر فرمان کنی بجهت نویstem آنکه این ملکیت قبل ساخت نا از شعر خویش اتفاق دارد ولید کفت از تقریر اشعار جا بهیت مخصوصی دارد از اینکه در اسلام کوئی مرد پسندیده باشد لبید بجانه خوشیش تناول و سوره قبره در صحیفه رقم کرد و آنها داشت و گفت خداوند بجانی فوایت شعر این کلام از برای نهاده و نیز کلام از باشاده شعر بدل نکنم پس بغيره صورت حال او را بزرگی عمر بن الخطاب نکتب کرد و این غلب ولبید را هر یک درسالی از در کامپو ہزار در ہم عطا مقرر بود در این وقت کرد اول بیمه در خاطر عمر پسند اتفاق دو فرمان کرد که پا خصد در ہم از عطا ی دلیل بجا ہند و بر وحییه بیمه بیفرانید چون اطلب این بیعت بیعت بزرگی هر سر و صن داشت که من اطاعت فرمان کرد هم و بیمه بیفرانی کرد چه شد که عطا ای مرد کاستی و بر او افزودی عمر فرمان کرد که بچنان عطا ی علیہ با دو هزار در ہم بد ہند و آن پا خصد را که بر لبید افزود نمی ترکا ہشداریں بیود تا مسویه پادشاهی بیفت چون ہنکام صدر معاشر عطا یا شد و نوبت بیمه بسید رسید فعال لکه هذان الفوادان فما هذن العلوۃ یعنی این ہزار در ہم سفر راست دیگر پا خصد در ہم علاوه چرا باید داد حال لبید آموث و یعنی لک الفوادان والعلوۃ و ایضاً آنها هامه ای کوئی او غلی یعنی این اسرور و اگر نفر دا خواهم مرد داں دو هزار در ہم و علاوه از برای تو خواهد بود لبید این بگفت و ترک عطا ای او گرفت و پس از زروری چند از بیجان خمیمه بیرون زدمت زندگانی او پا خصد چهل و پانصد چهل و پنج و پانصد و سنت سال بیکفت اند از اینچه لوز عمال در جا بهیت نفر کاربرد آنکا بسیانی گرفت ایشور را آنکا دک

بعتاً و سال دو اشاد کرد

وقایع اقبالیم سبعه بعد از حیرت رسول خدا این متن امده

کان و ملجه او ز دشمن بجهه خلقت به این شرکخت
و در عزاداری داشت عالمی این شرکخت

فامن شکنی آن نفس مجھش و قد حملت بسعاً بعتداً
فان برادی نکثاً شاهی امسداً و فی الشدای و فاء اللہ انداً

و چون بکصد و دساله شدی شهر کخت

ولقد سمت من المحوه و طولها
غلب اعزاء و كان غیر مغلب
بوما اردی باهی على ولیله
واذاه باهی مثل يوم لغنه

دان هنکام که مرکش فارسید و خزان خوش آپشیز طلبید راین شهه های ایشان قرأت که
تمتی بدنای آن پیش از هم
و نائحان سد بای بغا فیل
و فی این نزا و اسوه این جر غنمها
صفو ما و فولا بالذی تعلما به
و فولا هم الْرَّءُ الذی لا صدقه
إلى المولیم ائم السلام علیکما

و خزان او برای مداد محله عضرین کلاب حاضر شده بپدر مرثیه گفتند یا بکمال نامه شد انکاه از دکتر ایشان اسفله
بسند بعضی خیان دانند که لبید را پسری بود و هنکام دفات او را مخاطبید اشت چنانکه در ذیل قصه سعین
بدان اشارت کرد مکرده کویندا در اپسر نزد لاجرهم هنکام دفات پسر خواه خود را حاضر کرده فرموده
فرزند چون پدر تو پیچ سفر کرد او را با جانب قبله مدار در جامه خود محفوظ کرن مکذا کسی براد صبحه زند و زونه کند آنکه
این قدر را که من با آن اطعمه هم کنم آگسته از طعام بموی سجد حمل کرن پس از نازدیکی در وه چون مردم از کار جما
فراغت حسنه که برادر شما بیعد از جهان پردن شد بخازه او حاضر شوید و این شرکخت

فازاده فت آبات فاجحل
فوقه حشیا و طینا
و صفائح اصمار وا
لیفین حمز الوجه من

سبهاب دین الغصونا
آبینی هنل ابصرت اعمانه
و ابی الذی کان اکرامیل

عفر الزراب و لئن بقینا
و ابی الذی کان اکرامیل
و اباشر هلت و المنازل

بنی امر البینا
ما ان سمعت ولا زلت
نیاثیا و له قطینا
بمیله و نیاثیا

فی المضی اذ القینا

وقایع اقبالیم سبعه بعد از هجرت رسول خدا ای نماشاند

۴۰

صَهْبَ الْحَفَّ مَعَ الْجِنُونِ حِلَّهَا
طَرْدَ الْفَحْولِ وَضَرْهَا وَكَذَاهَا
فَدَرَأَهُ عَصَاهَا وَوَحَامَهَا
قَفَرَ الْمَرَافِقَ خَوْفَهَا أَرَامَهَا
جَرَّافَطَالِ صِيَامَهُ وَجِهَهَا
حَسِيلَ وَنَجَحَ صِرْمَهُ أَرَامَهَا
رَجَحَ الْمَصَائِفَ سَوْمَهَا وَسَهَا
كَدْخَانَ مَشَعَلَهُ لَشَبَضَهَا
كَدْخَانِ نَارِ سَاطِعِ اسْنَاهَا
مِنْهُ إِذَا هِيَ عَرَدَتْ أَفْدَامَهَا
مَسْبِحَرَهُ مَهْجَارَ رَافِدَامَهَا
مِنْهُ مَصْرِعَ غَابَهُ وَفَيَامَهَا
حَدَّلَتْ قَهَادَهُ الصَّوْرَهُومَهَا
غَرَضَ الشَّقَاقِ طَوْفَهَا وَقَعَهَا
غَبَسَ كَوَاسِبَهُ لَمَنْ طَعَامَهَا
إِنَّ الْمَيَتَةَ لَا تَطْلَبُ سِهَامَهَا
نُورَى الْحَمَالَهُ ذَائِمَهَا سَهَامَهَا
فِي لَيْلَهُ كَفَرَ الْجَوْمَعَامَهَا
يَعْجُوبَ نَفَاءَهُمْهَلَهَا سَهَامَهَا
كَجَاهَهُ الْجَهَنَّمَيْهُ مَنْلَهَا سَهَامَهَا
بَكَرَتْ زَلَّعَنَ الْمَنَى أَذَلَامَهَا
سَبَعَائِوَامَهَا كَامِلاً أَيَامَهَا
لَفْرِيلَهُ أَرْضَاعَهَا وَفِطَامَهَا
عَنْ ظَهِيرَهُ عَبَبَهُ لَأَنْهِسَ سَفَهَا
مَوْلَى الْحَمَامَهُ خَلْفَهَا وَأَهَامَهَا
غَضْفَادَ وَاجَنَّ قَافِلَهَا سَهَامَهَا
كَالْسَّمَهِهُ حَدَّهَا وَنَمَامَهَا
أَنَّ فَدَلَّجَمَ مِنَ الْحَوْفِهَا سَهَامَهَا
يَدِمَ وَعُودَرِقِيَ الْكَكِرَهُهَا سَهَامَهَا

فَلَهَا هِبَابٌ فِي الْرَّمَامِ كَافَّا
أَوْ مُلْعِنٌ وَسَفَرَ لِأَحْصَبِ الْأَمْ
يَعْلُوْنَهَا حَدَبٌ الْكَلَامِ مُسْتَخْ
بِأَحْزَارِ الشَّلَوْبِ بِرْ بُوقَوْهَا
حَتَّى إِذَا سَلَّخَاجَادِي سِنَةٌ
رَجَعَابَا مِرْهِبَا إِلَى ذِي مِرَّةٍ
وَرَمِيَ دَوَابِرَهَا الْنَّفَالَهَا
فَنَارَعَاعَسَبَطَا نَظَرَ طَلَالَهُ
مَشْمُولٌ إِغْلِيشَنَّا بِعَرْفَاجَ
فَصَنَى وَقَدْمَهَا وَكَانَ عَادَهُ
فَنَوَسَطَاعَرْضَ السَّرِيِّ وَصَدَعَا
وَجَهَتْ بِعَيْنَهَا حَكَمَهُ
أَفَلَكَ أَمْ وَجْهِيَّهَ مَسْبُوْ
خَلَسَاءَ صَبَعَ الْفَرَرَ قَلَرَهَا
لِعَفَرَ قَهَدَ شَازَعَ شِلَوَهُ
صَادَفَ فِيْهَا عِرَّةً فَاصْبَنَهَا
بَانَ قَاسِبَلَهَا كِفْهِيْهَهُ
يَعْلُوْ طَرِيقَهَا مَسِيْهَا مُنْوَارَهُ
بِجَنَافِ اصْنَلَاهَا لِصَاصَانِيدَهُ
وَنَصِيْهُ بِهِ وَجَهَ الظَّلَامِ مُسَرَّهُ
حَتَّى إِذَا اخْتَرَ الظَّلَامَ وَنَهَيَ
عَلِهَتْ تَرَدَدَ فِي نِيَا صَبَعَهَا
حَتَّى إِذَا بَيْسَهَ وَانْسَوَحَ حَالَهُ
وَتَوْجَهَتْ بِرَزَاهِيْهَهُ فَرَاعَهَا
فَعَدَهَا كِلَاهَا لِفَرْجِهِنَّهَ وَانْهَيَ
حَتَّى إِذَا بَيْسَهَ الْرَّمَاهَ وَأَرَسَلَهُ
فَلَهُفَنَّهَهُ وَأَغْسَكَهُنَّهَا مَدَرَهُ
لَهَزَوَهُنَّهُ وَأَهْضَنَهَا أَنَّهَ مَدَهُ
فَفَصَدَهُنَّهَا كِسَابَهُ

حسبه اول اذکتار و يم من مجلدات ناسخ التواريخت

وأجتاباً زار دير السرايا فلما
 أوان بلوام بجاجة لوابها
 وصال عقد جباريل جداً لها
 أو بعلوا بعض الفوس حاصها
 طلوق لبني لهم وفداً لها
 وأفتاد رفع قعر ملأها
 أو بوجه قديح فضر خاصها
 بمورثة الله وإنها ملأها
 لا غل منها حين هبت شبابها
 قد أصبحت بيد الشوال لها
 فرطاً وشاجي أخذنها
 سر إلى أغلا مهن قاتلها
 وأجن عوراتي الشعور طلأها
 جر داع بحصره وهذا جرامها
 حتى إذا استخف وخف عظماً
 وأبنل من بعد الحلم خاصها
 ورد الحمام إذا أجد حمامها
 ترجي نوافلها وتحشى ذاتها
 عن البدر يواسها أفادها
 عيني ولر يغزو على كلها
 يعن الوم لشام أجسامها
 بذلك يجر أن الجميع لحامها
 هبطاتنا للخصب اهضامها
 مثل البرة قالص أهذاها
 خلجانه سوار عابتها
 مثلاً زاز عظيم حشامها
 ومعدن رمح وها هضمها
 ستح كوب خايب فتامها
 وكيل فيم منه وأمامها

فليلك إذا رفق اللوام بالفتح
 أقضى للبانة بلا أقطار وسية
 أو لم يكن مذهبى نوار ملائكة
 توأك أناكشة إذا لمار صنها
 بل إنك لا تدين كمر لبلة
 قد بيت ساميها وغاياتها
 أغلق الستباء بكل ذكر عائق
 وصروح صافية وجذب كثرة
 بأكرن حاجتها الدرج زهرة
 وغداً في سيف قد ورعن قرفة
 ولهدجست الحمى تحمل شكتي
 فعلون رهيبة على أمي هبورة
 حتى إذا اقتبلا في كافر
 انهلت فانصبك كمنع منيف
 رفعتها طرد المقام وسلمه
 قلعت سحالتها وأسئللة فحاما
 ورق ونظم في العمار فتنجح
 تحمس سفن وكمية غير أنها بجهولة
 علب شذر بالدول كافها
 انكرت بطلها وتوت يحقها
 وجزروا إسارد عور لحمها
 أدعيون لعا فرا ومطفيل
 فالضيق والخار الجند كأنما
 كان ضيق وواسع ناقي إلى لا طناب بكل تهبة
 ونحوه والعدوة وروسيه زين ناقي إلى الأرباح نسا وحد
 دهوك شفعت أنا إذا ألقني المحاجم لمرزن
 ومرد بفتحه ومقسم بعطي العشير وحفتها
 فضلأ ذكره يعين على اللذ
 من سغير سنت لهم أيامهم

وَقَائِمٌ فَالْيَمْ سُجْنٌ بَعْدَ زَهْرَتْ سُولْ خَدَّا الْيَمْ مَانِيَّهَا

20

فَاطِرُ الْوَسْتِ
أَوَانَ هَبَيلَ مَعَ السُّدُرِ فِي نَارِهَا
وَالْمَرْءَلَادِيَا زَانَ اَنْطَارَلَ عَامِهَا
وَهُمْ قَوَارِبُهَا وَهُمْ حُكَامُهَا
فَسَمَا الْبَهِيَ كَهْلُهَا أَرْخَلِهَا
أَذْقَنَ يَوْنَى فِي حَطَنَاتِهَا
فِيمَ الْخَلَاقِيَ بَنَنَا عَلَامُهَا
بَلْ لَا يَهِيلُ مَعَ الْمَوَى أَخْلَامُهَا

خاطر اوت
لِسَلْيَ بِالْمَذَانِبِ فَالْقَنَالِ
خَوَالِدَ مَا تُحَدِّثُ بِالْزَوَالِ
وَعَرْمَابَعْدَ لَحَاظَ الْحَلَالِ
كَانَ دَنَالْهَا زُرْقَ الْفَانِلِ
جَوَاعَنْ وَلَهِنْ ذَلِكَ بِالْنَوَالِ
بِحَمْلُونَ الْبَحَالَ عَلَى الْبَحَانِ
أَمَالْوَهَا عَلَى حَظْرَ طَوَالِ
بِخَطْهَهُ وَالْمَنْيَ طَرْفَ الْفَلَالِ
دَوَادِسَ بَيْنَ مُخْمَ وَالْمَحَالِ
وَصَدَدَ خَلَدَ بَعْدَ الْوَمَانِ
بِسَاحِهِ تَجَلَّ عَزَالَ كَلَالِ
مَخْوَفَنَا زُوَلِ وَارْتَحَالَهُ
بِشَبَاءِ حَدِينَ عَلَى شَهَالِ
بِهَرَهَرَهَ وَرِيلَ أَحْدَى الْلَبَالِ
بِطَوَفَ اَمَرَهَا بِسَدَا الشَهَالِ
بِطَوَفَ بِزَرَهَهَ بِحَوْضَلَ وَهَالِ
تَعْرِضُ دَهِي الحَفَظَهُ الْلَّقَانِ
وَقَدْ خَسَبَ الْفَرَائِصَ مِنْ طَحَانِ
كَالْجَيْ المَهَا مِرْبَا الْقَنَانِ

وَهُمْ مِنْ قَصِيرَةٍ رَاوِيَةٍ حَفَّاعَانِ بِنْ مَنْذُرٍ كَوِيدَ
آلَّا نَشَدَ لِأَنَّ الْمَرْءَ عَمَّا يُحَاوِلُ أَخْبَرَ مَصْنُونَ اغْرِصَلَ آلَّا وَبِالْأَنْجَارِ

کا خنس نایش ط جاد علیہ
اصل حسوان و نصیحتہ
فیات کانہ فی خیہ نذر پر
تجال و ترجمیل جنبا ولیکن
فعادر ملکہ وعد لزغتہ
بشو عماریں الدهنا بذاء

وَهُمْ لِنَصْيَادِهِ
أَلَا تَرَى أَنَّ الْمَرْءَ عَنْ هَاجَارٍ

جلد دلزنگاری بیم من مجلدات ناسخ التدوین

496

وَيَأْتِيَعُ أَقْلَمَهُمْ بَعْدَهُ بِعِدَّةٍ حِجْرَتٍ مِّنْ سُولٍ خَدَالِيٍّ نَّمَاثَلَانِيٍّ

404

طِبَاءُ شَهْرِ الْمَسْكِنِ عَاطِلٌ
إِذَا احْتَدَى الشَّرْعُ الدِّينِ الْفَاعِلُ
مَرَاكِبُ وَابْنُ الْمُنْدِيزِ الْخَارِجُ
وَلَوْرَدُهُ وَهُورَزُهُ سَائِلٌ
بَرِيٌّ وَلَا عَادِيٌ مِنْ الْعَرْبِ
لِحَلِيلِهِمْ وَالشُّوَّجُ وَالْفَوَابِلُ
فَصَافَتْ يَمَامَهُ دَرْعَاهُ وَغَافِلُ
لَعْرَكُ إِلَّا أَنْ هَجَرَسَ أَمِيلُ
وَلَرَنْجُ خَافِيٌ لَرَبِيعِ الْفَاعِلُ
بَسَيدُهَا وَالْأَزْيَجُ الْمَنَازِلُ
وَعِشْرُونَ حَجَى فَادُو الْمَبَشِّرِ
وَأَئِيْتُمْ خَلَسَهُ لَا بِزَانِيلُ
تَطْعَنْ لَبِيدَتْ قَنَقَنَ قَرَنْهُ
لَلَّهُمْ بَرِيَتْ لَلَّهُدَمْ لَلَّهُدَمْ

وَبِاِذْنِ اللَّهِ رَبِّي وَعَجَلَ
عِنْدَهُ الْخَيْرٌ وَمَا شَاءَ فَعَلَ
نَاعِمَ الْبَالِ وَمَنْ شَاءَ اَضَلَّ
حَرْجٌ وَمِرْعَاهَا كَالْغَنَى
شَعْبَةُ النَّا فِي ذَا الظَّلْعَفَانِ
بَنِكَبْ مَعْرِدَ اِعْيَ الْأَطْلَانِ
بِنْ عَدْ وَعَدْ وَجَوْنُ فَذَابَلَ
فَرْنَشْ بَلْ اَنْ وَحَدَّ

فَخَيْرٌ مِّنْ فَاطِرِ الْأَوْافِ حَلَ
حُمَّلَهُ بِالْمَهْبَهِ دُونَ الْمَحَالَ
وَلَكَذَا فَلَعَّ مِنْ كَانَ عَفَلَ
سُلْطَانُ الشَّتَّى عَلَيْهِ فَاسْتَغْفَلَ
إِنَّمَّا أَجْحَصَهُ مِنْ سُقُمِ الْعَلَلَ
جَارِيٌّ وَالْمَدُونُ مِنْ خَرْجَوْلَ
بِالْوُلْكِ فَبَذَ لَنَا مَا سَعَلَ
فَاسْتَهْوَى لِتَلَهُ زَيْلَهُ وَاحْمَلَ

رَوْحٌ إِذَا رَاحَ السَّرُوفُ كَانَ
بِجَارِينْ بِجَارِينْ لَعْنَدَ عَيْنَتْ وَاسْتَخْدَمَ
بَقْوَمْ أَوْلَاهُمْ إِذَا اغْوَجَ سَرْعَمْ
نَظِيلَ دَوَابَاهُمْ بِرَضِ مَنْجَبَا
فَلَا تَصْنَعُ الْبَطْحَاءُ وَلَهُمْ وَرَدْمُ
وَمَا كَانَ غَلَانُ الشَّرِيفُ يَهْتَمُ
وَمَصْدَعُهُمْ كَمْ بِعْطَعُو بَطْرَقْنَجَ
فَبَادُوا فَنَا أَمْنَى عَلَىَ الْأَزْمِنَةِ
كَانَ لَمْ يَكُنْ بِالشَّرِيعَ مِنْهُمْ كَلَامُ
فِيَنْدَرَسِهِ وَنَجِيدُ سَكَنَهُ
مَنْقَبَهُ مَهْبَهُ وَلَهُمْ زَلْتَنَوْمَ حَلْوَرَلَهُ
بَاهْرَوْنَهُيَيْهُ كَانَ
فَنَانَ جَهْنَمَ حَلَهُ وَمَرْعَنْ خَرَزانَ الْمَلَكِ عَشَرَنَجَهُ
كَوْبَهُ حَرَثَتْ رَيْهُ كَانَ وَأَمْسَى كَأَخْلَدُوا الْإِسْبَارَ بِهِمْ
بَهْجَهُ كَانَ حَرَثَتْ بَهْلَهُ كَانَ قَصِيدَهُ نَيْرَازَ مَلْفُوكَهُ
حَمْزَرَيْهُ بَهْدَهُ بَهْلَهُ قَلْكَهُ فَنَلَهُ

سَلَّمَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَّاتِهِ
إِنَّ نَعْوَى النَّوْمِ مِنْ حَبْرِ نَعْلٍ
رَحْمَجٌ مِنْ بَيْنِ أَرْجُونَ اَخْمَدَ
الْحَمْدَ لِلَّهِ فَلَا يَنْدَلِلُ
وَمِنْ هَذِهِ سُبُّ الْجَنِّ اَهْمَدَ
مِنْ هَذِهِ رَحْمَتِهِ مِنْ هَذِهِ
رَحْمَةِ الْمَسِيحِ اَهْمَدَ
فَلَذْ بَحْرَأَوْرَنْ وَلَجَنْجِي جَسْرَهُ
شَرْقَهُ اَسْتَلَّ كَانِي لَوْزَوْبِي
الْبَرْدَهُ اَكْتَبَ وَبَيْنَ
وَصَنَكُ الْمَرْقَنْتَاهَرْتَ
وَأَذْأَحَرَكَ دَجِلِي اَزْفَلَهُ
سَوْسَعَ بَهْرَهُ اَسْتَلَهُ
بَالْغَرْبَابِ فَرَزَّا فَانَهَا
حَالِفُ الْفَرْمَدِشِرِ كَافِ الْسَّرَّهُ
اَعْظَلَيَ اَنْ كَنْتَاهَا لَعْنَاهُ
اَنْ تَوَى رَاهِي اَمْسَيْ وَاصْحَاهُ
فَلَمَذَاعُوسَ عَلَيْهِ اَلْحَضْمِ وَفَدَ
وَلَمَذَعْمَدَلَكَاهَا فَارَفَهُ
وَغُلَامُ اَرْسَلَنَهُ اَمْسَهُ
اَرْسَلَنَهُ قَانَاهُ رَزْفَهُ

وَبَيْلِمِ عَقِيلِ صَادِقِ
بَحْلَبُوهُ ذَاتِ جَرَسِ وَزَجَلِ
قَدْمَوْا اِذْ فَالْفَلَسِ قَدْمَوْا
شَرَأْفَادِمَا اِذَا التَّكْسُنَكَلِ
لَبَلَدَ الْعَرْفُوبِ لَتَاغَارَتِ
بَعْدَمَا اَطْلَعَ بَجَدَ اوَابَلَ
لَوْبَقُومُ الْفَلِيلُ اوَفَتَالَهُ
لَبَسِ الْعَصِيلُ وَلَا بِالْمَقْتَيلِ
وَالْهَبَابِقُ قِيَامُ مَعَهُمُ
عَيْدَذِي نَاجِ اِذَا فَالْفَعَلِ
مِنْ جَوَهِ فَدَسِمَنَا طُولَهَا
وَمِنْ اَلْازِزِ اَرْزِهِ ذَاحَلَلِ
رَهْوَاهُ بَلْوَجُ خِدَالِهَا النَّسَوَمِ
نَصْنِيْهَا حَاجِيْهِ بَصِيلَ عَدْوَنَا
صَعْلَ اِذَا فَدَالْثَانِ بَصَوْمِ
رَعَشَيْهَ الْخَوْمَا اَسَلَمَ جَنَدَهَا
خَرَانِ مِنْ اَتَانِ مَنَا وَحَرَرَهَا
فَارَنِتْ جَرَحَاهُمْ عَشَيْهَ هَرَنِمِ
وَلِكَلِ فَوْمِقِ النَّوَائِبِ خَنِمِ
وَهَمَرِ حَلَوْمِكِ الْجَبَالِ وَسَادَهَا
بِالْغَرَنِتِمَانُشَرُ وَعَطَنِمِ
اَضَفَتْ مُعَطَّلَهَا وَاصْبَحَهَا
فِي الْاَلِي وَارْفَعَتْهَا حَوْرَهَا

كُلَّ بَوْمِ بَلَشَكِيْهِ مَافِ الْخَلَانَ
فَتَنِيْبَقَعَ صَرَاحُ صَادِقِ
كُلَّ حَوَاءِ اِذَا اُكِيرَ مَتَلِ
بَنَنَ اِرْفَاقِنَ قَعَدَ وَصَادِقِ
وَصَلَادُهَا الْحَفَنَهُمُ بِالْشَّلَلِ
شُمُ اَغْنَمَنَا عَلَى سَيْدِهِمِ
بِمَفَاعِي وَلِسَانِي وَجَدَلِ
فَرَمَبَتْ الْفَوَمَرِ شَفَاعَشِيَا
كَعَلَيْوِ الْطَّبَرِ بَعْضِي وَبَحَلِ
خَسَرَ الْدِيْبَاجِ عَنْ اَذْرِهِمِ
بِحَلِي اِلَانِ مِنْ الْعَيْشِ بَحَلِ
وَارَى اِزْبَدَ فَدَفَارَقَهِ
وَعَلَى اَذْنِنَ حُلُوكَالْعَتَلِ
وَبَعِيَا فَلِي فَالْأَنْعَمَنَ رُسُومِ
وَادِي اِبْرِيدَ الشَّاءِ فَدَرَلَشَهَا
وَرَمِيْهَا عَرَضَ الْتَّرَى بَقُوْمِ
طَعْنَ اِذَا خَفَتْ الْهَوَانِبَلَهَا
ضَبَهِيْهِ فَدَحَفَتْ عَلَى خُصُومِ
وَغَدَاهَا قَاعِ الْفَرَبَنِ اَلْهَنَهِمِ
بَطْخَ الْكِبَاشِ كَاهِنِ بَخُونَهَا
وَزَرِيْ المُسَوَّمِ فِي الْفَيَادِ كَاهِنَهَا
جَهَشَ اَسْنَفَاضَهَا كَادِلِ قَضِيمِ
وَلَعَنَدَ بَلَتْ بَوْمِ الْفَرَلِ قَبَلهَا
اسَدَ دَرِيْشَانِ الصَّفَادِهِمِ
وَوَقِيَا وَلِثِلَانِ سَلَلِنِيْهِمِ
رِجَعَ نَوْمَهَا مَارِيْعَ كَوَمِ
وَادِي اَتوَاكَلَتْ الْمَنَاسِ بَعْزَهَا
حَنِيْشَكَرَزَنَهَا الْمَهَرَوَمِ
فَكَانَ طَعْنَ الْحَيْلَا اَشَرَفَهَا

وَمَعِيْ حَامِيَهُ مِنْ جَهَنَّمَ
كَلْبُوْثَ بَنَنَ خَابِ وَعَصَلِ
اَخْكَرَ الْجَيْشِيِّ مِنْ عَوْرَانِهَا
وَاحْفَظُوا الْمَخَدَدَ بِاَطْرَافِ الْاَسَرِ
فَصَلَفَلَهَا فِي مُرَادِ صَنْفَلَهَةَ
جَعَفَرُ بَدْعَى وَرَهْطَ اِنْشَلَ
وَعَنَنَامِ ضَيقَ اَفْرَجَنَهُ
فَلَلَّا عَنْ مِثْلِ مَهَانِي وَزَخَلَ
فَانْصَلَنَا وَابْنَ سَلَى فَاعِدَ
كُلَّ مَلْشُورَا ذَاصَبَ هَسَلَ
فَتَنِيْ اَهْلَكَ فَلَا اَخْفَلَهُ
وَجَدَ بِرَطْلِ عَلَيْشَ اَنْ هَمَلَ
مُسْفِرُ مُتَرَّعِلِ اَعْنَدَاهِهِ
طَلَلَ بَخَوَلَهَا بِالْمَسِيسِ قَلَبَهُ
رَبِدَ كِيفَلَاءِ الْوَلَيدِ شَسِيمَ
فَصَنِيْ وَصَنَاحَ الْمَاءِ فَوَلَطَانَهَا
سَقَمَ وَانِيْ لِلْسِفَامِ صَسْرَوَمَ
اِقِ اَمِرِ مَنْعَتَارِ وَمَدِعَامِيْرِ
عَنِيْ مَنَاكِبِ غَزَهَا مَغْلَوَمَهَا
بِكَنَابِ بِعَجِ تَعَوَّدَ كَبَشَهَا
وَبِرَدَ مِنْهَا غَامِمَهَا وَكَلَمَهَا
وَكَلَبَهَا اَخْلَافِ قَدَلَاقَهَا
هَبَسَ وَاهَنَ اَنَهُ مَهَرَوَمَ
مَنَاحَهَا الشَّعَبِ بَوْمِ نَوَاعِدَهَا
حَيِّيْ بَعْرَجَ الْمَسِيلِ مُفَهِّمَهَا
وَادِي اَسْنَوَتْ عَادَتْ عَلَى بَلَهَا
بِهِمِ وَقَعَ مَاجِدَ وَارِوَمَهَا
دَمَنَ نَلَلَ اَعْبَتَ الْمَاجِ بَرَسِهَا
ظَخَوَا وَلَكِنَ الْغَوَادَ مَعْيَمَهَا

لَهُنْ يَعْنِيهَا الصَّفَا وَسَرْتُهُ
بِيَضْ أَوْجُو وَحَدْهُنْ بِحِيمْ
بَكَرْتُ يَهْ جُوشِتَهُ مَفْطُورَهُ
وَأَحَالَ فَهَا الرُّضُحُ وَالْعَيْرُ
لِزُورَهُ الْعَصَى شَهْنُ عَلَيْهِ الْأَجْنَا
وَاصْبَحَ مِثْلَ السَّفَنِ الظَّوْجَةَ
عَلَيْنَا فَدَانِ الظَّلُوعُ وَطَالِعُ
الْجَنْعُ مِنَا أَحَدَثَ الدَّهْرَ مَا لَقَيْ
إِلَّا إِنَّ أَخْدَانَ الشَّبَابِ الرَّغَاعِ
شِرْسِ دَرْمَشِيَّهِ بِرَادِ خَوْدَاهِ كُوكِيدِ
أَخْشَى عَلَى أَرْبَدَ الْحَوْفِ وَلَا
لَفَارِسِ نُومَ الْكَرْهِهِ الْجَعْدِ
يُعْنِي عَلَى الْجَهِيدِ وَالْمَوَالِ كَمَا
لَهُنْ تَسْتَى الْجَيَادُ فِي الْعِنْدِهِ
إِنْ تَعْبَطُوا هَبِطُوا وَإِنْ أَمْرَوا
فَنَا وَهَامَ الْخُصُومُ فِي كَبِيرِ
وَاصْبَحَ لَا يَحْمُصَرَّمَهُ
ذُوْهَمَهُ فِي الْعَلَادِ مُسْتَعِدٌ
الْبَاجِهُ الْنَّوْحُ فِي مَا مِنْهُ

دِسْمِ دَرْمَشِيَّهِ أَرْبَدِ كُوكِيدِ سَبَبَهُونِ سَاعِهِ وَدَاعِ حَيَانِ كَفَتِ
أَخْأَلَيَّ أَمَاكِلَهُ شَيْهَ مَالِهِ
لَهَذِهِ دَرِبُتْ فِي حَادِثَ الدَّهْرِ
فَإِنْ يَكُنْ تَوْءِي مِنْ سَحَابِهِ أَهْنَا
فَهَذِهِ كَانَ يَهْلُو فِي الْلَّفَاقِ وَلَهُ

دِيكْرِتِيسِ بْنِ جَرْلَاجِيِّ شَهَارِ شَعْرَاءِ رَسُولِ خَدَائِيِّ بَحَابِ مِيرَ وَدَاهِنِ شَعْرِ دِرَمِ رَسُولِ خَدَاءِ دَوْسَتِ
رَسُولًا بَهْشِيَا الْبَدَلَهْلُوكِيَا وَكَنَا أَنَّ بِالْجَوِيلِ مَسَلَّمَهُمْ
كَجَنِي لِبَسِتُهُ مِنَ الْأَمْلَى فِي الْأَلْأَ

حَكَلَتْ فَنَهَا مُؤْمَرَهُ كَنْكَهُ
رَجَلَ وَرَفِعَ فِي غَلَالِهِ لَهُجَهُ
وَهَهِنْ شَفَاعَيْهُ وَصَرَبَهُ
دَهْنَاءَهُ دَفَعَهُ وَأَخْوَجَهُ
الْهَسَ وَرَأَيَ إِنْ تَرَأَخَهُ فَنَهِيَّهُ
أَدْبَتْ كَانَ كَلَنَافَلَتْ ذَاكِعُ
فَلَا يَعْدَنَ لِلْمَسْتَهُ مَوْعِدُ
إِذَا رَحَلَ السَّعَارَمَنْ هَوْجِيَّ
أَنْبَكَ عَلَى إِثْرَالِهِ غَابَ أَصْبَهُ
وَلَا زَرْجَانَ الْبَطَرَمَالَهَهِشِيَا
لَا وَالْدِي مَسْقُو وَلَا وَلَدِ
جَعَقَنَ الرِّزَهُ الصَّوَاعِيُّ بِإِ
جَاهَهُ نَيْكَيَا وَإِنْ بَعْدَهُ بُعْدِ
لَا يَنْلُغُ الْعَيْنَ كَلَهُمَنَهَا
كُلَّ وَإِنْ أَكَثَرَتْ مِنَ الْعَدِ
بِاعْنِهِنَّ هَلَلا بَكَيَّتْ أَرْبَدَهُ
الْمَوْتُ بِأَجَاهَ السَّنَاتِ الْعَصِيدُ
أَشْجَعُ مِنْ لَبَتْ غَاهَهُ أَجَهِيَّ
أَوْ بَعْضُهُ وَفِي الْحَلُومِ لَعْنُهُ

مِثْلَ الْظَّبَابَا الْأَنْبَكَارِ بِالْجَرَهِ
لَعْرَتِي لَهَنَ كَانَ الْجَهِيزَ صَادِفَا
فَبَعْطِي وَأَمَاكِلَهُ ذَنْبِ فَعِيرَ
لَعْضِي بِرَآنِدَكِ بِسَدِعَهُ إِزَاكَهُ سَلَمَا نَيَّ كَرَثَنَهُ كَرَثَنَهُ

نَفْلَكَوَارِعِي خَلِيجَهُ كَنْكَهُ
عُثْمَنْ نَوَاعِرُهُ بِهِنَنْ كَرْفَمْ
بَقَرَهُسَا كَنَهَا مَسَارِبُ غَازِيَّهُ
لَرَوَى الْمَهَاجَرَ بَازِلَ عَلَكَوْمُ
وَرَمَشِهِ رَادِرِشَ كَوَيدِ
أَخْبَرَهُ أَخْبَارَ الْمَرْقَنَا الْمَصَنَّهُ
لَفَادِمْ عَهَدِا الْبَهِرَ وَالْمَصَلِلِعَهُ
أَعَادِلَ مَا بَدُرِلَكَ لَانْظُنَشَا
وَأَنْ كَنِمْ لَعْصَبِهِ الْفَوَارِعُ
لَعْرَى مَانِدَرِي الْفَنَوَرِ بِالْجَهِيَّهُ
مَا إِنْ لَعَدَى الْمَنُونَ مِنْ أَحَدِ
أَخَافُ نَوَهَ الْتَّهَا لَهُوا الْأَسَدِ
أَنْزَلَ صَوبَ الْرَّبَعَ ذَوَالرَّصَدِ
كُلَّ بَنَى حَسَرَهُ مَهِيرُهُمُ
لَعْنُهُ تَحْمِيَهُنَّ لَهَلَالِهِ وَالْفَعَدِ
وَعَلَيْنَ هَلَلا بَكَيَّتْ أَرْبَدَهُ إِذَا
حَحِي لَعْضَتْ عَوَارِي الْمَدَدِ
أَنْ بَشَعُوا الْأَبَانَلُ شَعَبَهُمُ
مِثْلَ الْظَّبَابَا الْأَنْبَكَارِ بِالْجَرَهِ
لَعْرَتِي لَهَنَ كَانَ الْجَهِيزَ صَادِفَا
فَبَعْطِي وَأَمَاكِلَهُ ذَنْبِ فَعِيرَ
لَعْضِي بِرَآنِدَكِ بِسَدِعَهُ إِزَاكَهُ سَلَمَا نَيَّ كَرَثَنَهُ كَرَثَنَهُ

رَأَى الشَّهَابُ فَلَمْ أَحِيَهُ بِالْأَلْأَ
كَجَنِي لِبَسِتُهُ مِنَ الْأَمْلَى فِي الْأَلْأَ
دِيكْرِتِيسِ بْنِ جَرْلَاجِيِّ شَهَارِ شَعْرَاءِ رَسُولِ خَدَائِيِّ بَحَابِ مِيرَ وَدَاهِنِ شَعْرِ دِرَمِ رَسُولِ خَدَاءِ دَوْسَتِ
رَسُولًا بَهْشِيَا الْبَدَلَهْلُوكِيَا وَكَنَا أَنَّ بِالْجَوِيلِ مَسَلَّمَهُمْ
وَمَا حَكَلَتْ نَافِرَهُوَرَجَلَهُ أَبَرَّ وَأَفَقَ ذَمَّهُ مِنْ مُحَمَّدِ

وقائع اقبالهم بعده از هجرت رسول خدامی نه ماشدا

۱۶۰

وَلَا وَضَعَنَ أَنْجَى لَا حَدَّ مُثِبَّهَا
مِنَ النَّارِينَ فِي النَّقْوَى وَلَا فِي الْعَذَابِ

دیگر از شعری رسول خدامی عبد الله بن الحارث بن قيس بن سهم القرشی التمی مروی شاعر بود و از جمله
ماهیات جدید است او در حکمت طایف شیعید شداین شعر از دست
فیناً الرَّسُولُ وَفِينَا الْكَوْنَبَعَةُ حَنَّ الْمَهَانَ وَنَصَرُ عَبْرَ حَدَّ فِي

دیگر از شعری رسول خدامی عبد الله بن الزبری است یا عبد الله بن الزبری بن عبد الله بن قیس بن عبدی بن عیند
سهم بن عمر بن حبیص بن کعب بن تویی من خوارق القرشی التمی داد او عاتکه و پسر عبد الله بن عمر بن دهبا بن خداوند
بن حجج دشمن تیرین مردم با رسول خدامی ایوب و آشعار خوش سلمیین را چاہی کشت چنانکه بعضی از نخلان
اور ادیجاجا و اور ابا حسان درین کتاب مرقوم داشتیم که نیز او بهترین شعری قریشی بود بعد از فتح مکنایه
سلمانی کشت چنانکه شرح رفت این اشعار است

فَالآنَ أَخْصَعُ لِلشَّيْءِ مُحَمَّدٌ
يَسِدُّ مُطَاهِرَهُ وَفَلَبِّيَّهُ
وَمُحَمَّدًا فِي الْبَرِّ وَالْمَاءِ
هَادِي الْعِبَادِ إِلَى الْوَسَاطَةِ
إِنَّ رَأَيْتُكَ بِإِيمَانِكَ عَصْمَهُ
لِلْعَالَمِينَ مِنَ النَّبِيلِ الْوَاهِمِ

وَنَسِيَّ از اشعار او است
وَلَهُدَ شَهِيدٌ بِأَنَّ دَنَبَّلَ حَرَبَ
خَطَا وَأَنْكَنَ فِي الْعِيَاجِيْمَ
مُسْتَقْبِلٌ فِي الصَّالِحِينَ كَرِيمٌ
وَاللَّهُ يَشْهُدُ إِنَّهُ أَحَدٌ مُصْطَفَى

دنیزیان زبری کوید
وَدَخَلَنَ بَيْنَ الْجَلَدِ وَالْعَظَمِ
إِذْ كُنْتُ فِي فَتَنِ مِنَ الْأَشْرِ
مُسْوِدَّا شَرِيعَ الظُّلْمِ
وَتَوَازَرَتْ فِيهِ بُوْسَهَيْمَ
بِمُحَمَّدٍ وَبِمَا يَحْمِلُهُ مِنْ أَوْضَعِ الْمُرْهَادِ
سینه ای شعر از دست

مَعَ الْفَادِ بِلَابِلُ وَهَمَقُوْ
عِنْ أَنَّا فِي أَنَّ أَحَدَ لَا مَنْهَ
بِالْخَيْرِ مَنْ حَلَّتْ عَلَى أَوْصَالِهَا
إِنَّ لِغَنِيَّةِ الْأَنْكَ مِنَ الذَّهَبِ
أَتَأْمَرُ مَأْرِبَ بِأَخْوَرِ حَطَّتْهُ
سَهْمَ دَنَبَّلَ بِهَا مُخْرِجُهُمْ صَمَدَ

بذردا و از کتاب و دیگر من مجموعه ای ناشی از تواریخ

24

أَمْرُ الْفُوَادِ وَأَمْرُ هِمْ مَشْوُومٌ
ظَلَّبِيْ وَعَنْطَلِيْ هَذِهِ مَحْرُوفَةٌ
وَاتَّ أَبَا صُوبَنَّا وَجَلُومٌ
وَأَرْجُمَ فَانِكَ رَاجِمُ مَرْجُومٌ
نُورًا عَتْزَ وَخَاتَمُ مَخْنُونٌ
شَرْفَانًا الْأَلَيْرِ عَظِيمٌ

وَأَمْدُ أَكْبَابَ الرَّدِيْ وَهُوَ يُؤْتَى
فَالْيَوْمَ أَمِنَ بِالْيَوْمِ الْمَحْمَدِ
مَحْمَدُ الْعَدْلَ وَرَوْا فَضْلَهُ
فَأَغْفِرْ فِدِيْ لَكَ وَالِذَايِّ كُلُّهُ
وَعَلَيْكَ مِنْ سَمَاءِ الْمَلَكِ عَلَّا
أَعْطَاكَ بَعْدَ عَجَزَتْ بِرُهَانَهُ

و دیگر او و عباد اکرم است که در شمار شرعاً رسول خدا می‌صلی ارتقا علیه دالله بحسب کفر قهانه اند و این شعر را زدست

ذَهَبٌ وَكُلُّ بُوْنِيهِ ضَحَّىٌ
إِنَّا لِتِبَاءَ بِمِثْلِهِ عُمُّىٌ
سِيَاهٌ مِنْهُ الْوَفْرُ وَالْعَدْ

إِنَّ الْبُرُوتَ مَعَادِنُ فَخَنَا
عَصِمُ الْذِيْنُ فَلَا يَلِدُ شَيْئَهُ
وَمَهْلِلٌ يَسْعِمُ بِلَا مُسْبَاعَهُ

وَكَمْ كَرِزَ شَعْرَانِي رَسُولُ خَدَائِي طَفِيلٌ عَنْ شَوَّهِي
 فَأَبْصَرَتْ الْمُلْكَةَ وَسَمِعَتْ قَوْلَةَ
 كَرِيزَةَ الْكَبَشِ مِنْ تَجَعُّلِ الْأَنَامِ
 عَلَى دُمُودِ بَالْبَهْتِ الْعَظِيمِ

در یک راز شعرای رسول خدای پیغمبر ای انس بن مالکت بن عاصی بن عاصی بن عاصی بن عاصی
در جا بهیت سارک طبیعت از عبادت اذان و اصنام کناره حبت و از جنبت غسل همی کرد اینکاه
دین نصاری گرفت از پر خپهی بحضرت رسول آن مدد و ایمان آورد و در جا بهیت نیز شهر شنیکویی کشف و خدا دنداد

نیز گویا هم شهرهای اشعار را نمودست

أَلَا مَا أَسْطَلْتُمْ مِنْ وَصَائِفٍ
وَأَعْرَضْتُمْ وَالْبَرِّ بِالدُّرِّ أَوْلَى
وَإِنْ كُنْتُمْ أَهْلَ الْكِتَابِ فَاعْدُوا
فَافْتَشِلْكُمْ دُونَ الْعَثْرَى وَفَاجْعَلُوا
وَمَا أَحْلَوْكُمْ وَالْمُذْنَابُ فَانْجُلو

بِعَوْلٍ أَبُو قَدْسٍ وَأَصْبَحَ نَاصِحًا
وَأَوْصَيْتُكُمْ بِاِنْهُ وَالْمَرْوَفُ
وَإِنْ فَاقَ سَادَانْ فَلَا يَرْفَعُونَ
وَإِنْ تَرَكْنَا حَدًّا إِلَّا دَرَهْمَهُ
وَإِنْ تَابَ غَرْمٌ فَارْجِعْهُ فَإِنْ فَعَلْتُمْ

دایره المعارف ادبی

وَصِلُوهَا فَصِيرَةٌ مِنْ طَوَالِ
طَلَقَتْ شَمْسَهُ وَكُلَّ هِلَالِ
لَهُ مَا نَعَالَ وَرَبَّنَا بِضَلَالِ
وَبِهَا يَسْتَهِلُ عَيْرُ الْمَحَلَالِ
عَالِيَّاً يَتَدَبَّرِي بِغَيْرِ سُؤَالِ
إِنَّ مَا لَكَ أَنْ تَبْيَمْ بِزَعْمَهِ وَالْ

بِأَنَّمَا مُنْهَى الْمُطَهَّرِ
كَلْوَنٌ مُنْهَى الْمُطَهَّرِ
كَلْوَنٌ مُنْهَى الْمُطَهَّرِ
كَلْوَنٌ مُنْهَى الْمُطَهَّرِ

وقایع قایمکم بعد از هجرت رسول خدا ای مانند

414

و ا ز ا ش ع ا ر او س ت

وَمَا فَلَّ مُوسَى إِذْ أَجَابَ الْمُؤْمِنًا
وَهُنَّ عَصَمَاءٌ مِّنْ حَسْدِهِ
وَلَمْ يَرَوْهُمْ إِذْ أَخْرَجَهُ
فَلَمَّا رَأَهُمْ بَعْدَ مَمْلُوكِينَ
كَانُوا يُنْهَا إِذْ أَنْهَاهُمْ
وَكَانَ لِهِ عَوْنَانِيَّةٌ مِّنَ اللَّهِ بَادِيَّةٌ
وَهُنَّ عَصَمَاءٌ مِّنْ حَسْدِهِ

دیگر از شعرای رسول خدا ابوسفیان بن الحارث بن عبدالمطلب بسر چشم پنجه است و نیز برادر رضاعی اخ حضرت
چه ابوسفیان را نیز حایمه شیرزاد و مادر ابوسفیان غزنه دختر قریش بن طرف از فرزندان هنر بن مالک بن النضر بن
کنان است و او شاعری ملکیق اللسان بود در جایگزینیت با رسول خدا امیر قرقی معاذات و مبارات می سپرد شیخ
سلام اور اور منزل ابوابد بجستیاری امام سلام و تعلیم امیر المؤمنین علی علیه السلام مرقوم داشتم و هما جاهه اور ر

اَنْدَوَانَاٰي جَاهِدٌ عَنْ هُدٍٖ وَادْعَى رِبِّنَا مُسَبِّبِنَا
چون این شهر بر رسول خداشی فراست کرد فضربَ الْبَئْرِی بُدَهُ فی صَدِّنَ وَفَالَّمَنِ طَرَدَهُنَّا مَا آبَاسُهُنَا
داین شهر در مرثیه رسول خدا میگوید

أَرْمَنْتُهَا لِلْبَلِي لَأَبْرُوْلَ
وَأَسْعَدَنِي الْكَاء وَذَالَّنِي
لَفَدَ عَطَيْتُ مُصَبِّبَهَا وَجَلَّتْ
وَأَضْمَحَنِي أَزْضَنَا عِمَاعَرَاهَا
فَقَدَنِي الْوَحْيُ وَالْتَّرْزِيلُ فِيهَا
وَذَالَّنِي أَحْقَى مَا دَابَّتْ عَلَيْهِ
يَتَّكَانَ يَمْلُؤُ الشَّكَ عَنْتَا
وَهَدَنِي أَلَا نَخْسِي ضَلَّالًا
أَفَاطِمُ أَنْ جَرَعَنِي قَذَالَّ عَذَرٌ
فَبَرَأَبَلَّ سَيدَ كَلِير

حبله اول از کتاب دویم من مجلدات ماسنخ التواریخ

۴۶۰

لَفَدَ عَلَيْتُ فِرْنَسَ غَنَّمَ حَمْرَانًا
وَأَنْكَرَهُمْ دُرُّ وَعَاسَا بَغَافَانًا
وَأَرْفَعُهُمْ لَدَى الْقَرَاعِ عَنْهُمْ وَأَبْسَهُمْ إِذَا نَطَقُوا لِلْأَنْجَانًا

وَنَزَّلَ إِلَيْهِمْ

ابوسفیان بن حارث در سال سپتامبری در مدینه مریض شد و سه روز قبل از فوت نفرمود تا قبرش را خاکرده و چون از جهان برفت عمر بن الخطاب برادر نازک کذاشت و مرن ابوسفیان بعد از برادرش نفلیه به ماه دیگرده روز بود و کسانی که رسول خدا را هجا کهند این الزهری و هبیتری بن ابی وہب الجوزی و مافع بن عبد مناف و الحجاج و عکبر و بن العاص و ایمه بن الصدت الشفیعی و ابوسفیان بن حارث بودند و بعضی از ایشان پیشان شده ایمان آورده خانکه مذکور شد و گزار شعرای رسول خدا صلح ایله علیه آن زبانه بعد سیت هوقیس بن حدی بن عدس بن رسیعه بن جعده و نامم جعده مکعب است هر کعب بن رسیعه من عامر بن صعصعه بن معویه بن گبر بن هوازن بن مصوصه بن هکره بن خصنه این قیس بن غیلان بن مضر و کنیت او ابو سلیمان است شاعری نام بردار است از جمله محضر میین و بررسی خدا ایمان آورده خانکه در حبله اول از کتاب دل در ذیل احوال نعمان بن منذر بیهی بدای شارت شده زمان جا بهیت بیشتر وقت انشاد شعر میفرمود و چون مسلمانی کردت سی سال زبان از شعر مبت تهم شمع فیه بعد —

أَلَا كَذِبُوا كَثِيرُ الَّذِينَ فَانَّ

وَمَنْ يَكُنْ سَائِلًا لِغَنِيٍّ فَإِنَّهُ

أَنْتَ مَا أَهْلُ الْعَامِ وَلِدُكْ فِيهِ

وَقَدْ أَنْتَ صَرُوفًا لِذَهَرِهِمْ

وَفَالَّذِي مَا مَأْكُومُهُ بَرِزَ زَمَانَهُ

وَلَقَدْ شَهِدَ عَكَاظًا فَبَلَغَهُمْ

وَالْمَنْذُرُ بِنُ حُمَرَقٍ بِمُلْكِهِ

وَعَمِرُ بْنُ حَجَّاجَ أَحَدُ الْمُهَدِّيَّ

وَلَبِسَتُهُ إِلَيْهِ إِلَيْهِ الْإِسْلَامَ تَوْبَادًا

وَابن منذر حرق پدر نعمان ملک حیره است و مشرح حال شیاطن در حبله دوم از کتاب اول رقم کرد پیغمبر

ذیلم من در بود و مازماع عبد الملک بن مروان بربست دویست و پیش سال و بروایتی دویست دس سال

ذیلم کانی یافت و این شعر را داشت

لَبِسَتُهُ أَنَّاسًا فَلَمَّا كَبَيْهُمْ وَأَفْتَنَتُهُمْ بَعْدَ أَنَّاسًا

شَدَّلَهُ أَمْلَانَ أَفْتَنَهُمْ وَكَانَ الْأَلَهُ هُوَ الْمُسْتَكَا

وَعِشْتُ بِعِيشَنِ إِنَّ الْمُؤْنَ

مُلْقَى الْمَعَايِشِ مِهْلَكَهُمْ